

» παρ' ἐμοῦ ἄτιμον πράξιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μου!
 » Ὅποιας ἡμέρας ἤθελον διανύσει, ἂν ἴστατο δι-
 » ἀρκῶς πλησίον μου καικλαίουσα νὰ μ' ἀναγκάξῃ
 » νὰ γείνω δραπέτης . . . λόρδος Οὐάρδ! . . . Ὁ
 » Θεὸς, ἐδώρηστέ μοι ἄπειρον χάριν, δούς μοι
 » τοιαύτην σίζυγον, γένος, πλοῦτη, μεγαλόοια,
 » χριστιανωσύνην, φίλτρον πρὸς ἐμὲ, τα πάντα
 » εἶχε! Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἡ διαγωγή τῆς
 » εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτὴν ὥραν! . . . Ἡ μεγαλη-
 » τέρα παρηγορία μου εἶναι ὅτι ἀρίνω τα τέ-
 » κνα μου εἰς χεῖρας τοιαύτης μητρός μ' ὑπε-
 » σέθη χάριν αὐτῶν νὰ ἐπιμεληθῇ ἐαυτῆς ὅα
 » τὸ κάμη. Ἐσιώπησε καὶ τὰς σιέψεις του στρέ-
 » ψε πρὸς ἐαυτὸν ἐπανέλαθε ἡ Ποίαν ἄρα ἀκατα-
 » νόητο, μεταβολὴν ὁ θάνατος ἐπιφέρει ἐν ἡμῖν!
 » Ποῖτοι νέαι, τεράστιαι σκηναὶ προυνιάζονται
 » ἐνώπιον τῆς ψυχῆς μας! Ἠλούσα νὰ λέγωσι
 » περὶ τινος ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, ὅτι ἐξέπλάγη,
 » ὅτε τοῦ καταρόντου πεσόντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
 » του, ἀνέβλεψε! Πῶς ἤθελε τῷ φανῇ, ἂν τὸ πρῶ-
 » του ἀντικείμενον, ὅπερ εἶδεν ἦτον ὁ ἥλιος ἀνα-
 » τέλλων; » Σύρας ἐπομένως τὸ ὠρολόγιόν του
 » ἔδωκεν αὐτὸ πρὸς τὸν Βουρνέτ, εἰπὼν, « Ἐτέλε-
 » σται! ὁ χρόνος ἀχρηστος εἰς ἐμὲ . . . ἡ αἰωνιό-
 » της ἔρχεται. »

Τὴν ἐπιούσαν, 21 Ἰουλίου 1683, ἡ Λαδὺ
 Ρούσσελ ἦτο χήρα καὶ μόνη ἐν τῷ διαμονη-τηρίῳ
 αὐτῆς *Southampton House*, μετὰ τῶν τριῶν αὐτῆς
 τέκνων, ἦτοι δύο θυγατέρων, ἐννέα καὶ ἑπτὰ ἐ-
 τῶν καὶ ἑνὸς υἱοῦ τριετοῦς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΡΓΟΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 63.)

Κεφάλαιον Η'.

Ροδόστεπτος καὶ περικαλλής, ὡς ἡ Ἀφροδίτη,
 ἀνέδου μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος ἀπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ
 ἀρχιπελάγους τῆς Μασαχουσέτης, οἱ δὲ φίλεργοι
 κατοικοὶ τοῦ Νεμπόρτ πανταχόθεν ἤνοιγον ὁμο-
 θυμαδὸν τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά των, εὐθυμοὶ
 καὶ δραστήριοι, διότι καὶ αἱ τέρψεις καὶ ἡ ἀνά-
 παυσις τῶν ἀνθρώπων τούτων διείποντο ὑπὸ νό-
 μων κοινῆ καθιερωθέντων, ἀκριβῶν καὶ ἀπαρεγ-
 κλίτων. Οἱ γείτονες καὶ αἱ γειτόνισσαι, ἐκτινάσ-
 σοντες ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὰ ἐραπλώματά των,
 λίαν φιλοφρόνως ἐκαλημερίζοντο ἀμοιβαίως καὶ
 ἀντηρωτῶντο περὶ τῆς ποθητῆς υγείας των. Πρῶ-
 τος δὲ πάντων ὁ οἰνοπώλης τῆς Ἀγκύρας εὐρέθη
 ἐπὶ τοῦ καταφλίου τῆς θύρας του παραφυλάττων
 τοὺς θιασώτας τοῦ καταστήματός του ὅπως προσ-
 καλέσει αὐτοὺς διὰ τῆς συνήθους του σταμουλίας νὰ
 πῶσαι ποτήριόν τι οἰνοπνεύματος *χωρευτικοῦ* ἢ

μᾶλλον εἶδους τινὸς πανακίου, τοῦ ὁποίου τὴν
 κατασκευὴν μόνος αὐτὸς διέτιχ' ἰρίζετο ὅτι ἤξευρε
 καὶ τὸ ὅποιον, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις αὐτοῦ τοῦ
 ἐφευρετοῦ, κατὰ πάντα μὲν ὦραν τῆς ἡμέρας ἢ
 τῆς νυκτὸς λαμβανόμενον ἦτον ὠφελιμώτατον εἰς
 υγείαν, τὴν πρῶτην ὅμως κυρίως καθίστατο βάλ-
 σαμον. Ἐπετύγγανεν δὲ ὁ ἀγαθὸς οἰνοπώλης εἰς
 τὰς προσκλήσεις του καὶ πολυάριθμοι συνήθεις ἐ-
 πλήρουν ἀπὸ πρῶτης τὸ οἰνοπωλεῖόν του, πειθό-
 μενοι ὅχι τόσο ἐκ τῶν περὶ τοῦ εἰδικοῦ οἰνο-
 πνεύματός του εἰδικῶν του συστάσεων, ὅσον ἐκ
 τῆς ἀδιασειστού πεποιθήσεως ἣν πάντες οἱ Ἀμε-
 ρικανοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχον, ὅτι, δη-
 λαδῆ, πᾶν εἶδος οἰνοπνεύματος τὴν πρῶτην
 λαμβανόμενον εἶναι *ιατρικὸν* διαχέον τὰς σωτη-
 ρίας του ἐνεργείας ἐφ' ὅλου τοῦ συστήματος τοῦ
 ἀνθρωπίνου σώματος. Καί τοι δὲ τὸ ἀξιόλογον
 τοῦτο ἔθιμον μετέπεσε δυστυχῶς σήμερον εἰς
 ἀχρησίαν, οὐδὲν ἦστον ὅμως διατηρεῖ ἔτι καὶ νῦν
 τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα τὸν διὰ τοῦ χρόνου
 καθιερωθέντα.

Ἄγονος λοιπὸν καὶ ἄκαρπος δὲν ἔμεινεν ὁ ἐω-
 θινὸς ζῆλος τοῦ ἀγαθοῦ Ἰωῆ Ἰωράμ, (ὡς τὼς ἐκα-
 λεῖτο ὁ οἰνοπώλης τῆς Ἀγκύρας), ἀλλὰ μετ' ὀ-
 λίγον τὸ καπηλεῖον κατεκλύθη ὑπὸ σμήνους πο-
 λυθρόδου πελατῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ὀξυδερ-
 κῆς ὀφθαλμὸς τοῦ ἄνω εἰρημένου Ἰωῆ Ἰωράμ πα-
 ρετήρησεν ἄγνωστον ἄνθρωπον, σκυθρωπὸν, ναύ-
 την βεβαίως, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ, νεω-
 στί ἀφιχθέντα. Πρὸς τοῦτον ὁ φιλοκερδῆς καὶ πε-
 ριποικητικὸς οἰνοπώλης διευθύνθη, ἐλπίζων διὰ
 τῆς εὐγλωττίας του νὰ τὸν σαγήνευσῃ.

— Βλέπετε, κύριε, τί θαυμάσιον νησίον κατοί-
 κοῦμεν ἡμεῖς; Δισθάνεσθε πόσον ζωογονεῖ τὸν
 ἄνθρωπον ὁ γλυκὺς καὶ δροσερὸς αὐτὸς ἀήρ τῆς
 πρῶτης; Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσ-
 μον ὁλόκληρον τόπος υγιεινότερος τοῦ ἐδικοῦ
 μας; δὲν γνωρίζω ἕως πάλιν καλὰ, διότι εἶναι
 ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι περιήλθον τόσα μέρη,
 ἐνῶ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐταλυσσα ἀπ' ἐμῶ . . . Ἀλθι-
 νά, εἰσθε ξένοι;

— Ἐφθασα ἐδῶ νεωστὶ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ
 ἄγνωστος εἰς τὸν παρ' ἐλπίδα ὁ εὐφυῆς καὶ στερεό-
 τυπος πρόλογος τοῦ εὐφραδοῦς Ἰωῆ δὲν ἐπέφερε
 καμμίαν ἐντύπωσιν. Τοῦτο ἐλύπησε μὲν ὀλίγον τὸν
 οἰνοπώλην, δὲν τὸν κατέπεισεν ὅμως καὶ νὰ
 σιωπήσῃ.

— Καὶ εἰσθε ναυτικὸς βέβαια, ὡς φαίνεται ἐκ
 τῆς ἐνδυμασίας σας, ζητῶν ὑπερσίαν εἰς κανὲν
 πλοῖον, προσέθετο ὁ Ἰωράμ κομπάζων ἐπὶ τῇ
 ὀξυδερκείᾳ του· ἐδῶ ὅμως κατ' εὐτυχίαν αἱ θέσεις
 εἶναι πολλὴ εὐκολοὶ ἀρκεῖ νὰ ζητήσῃ τις καὶ εὐ-
 ρίσκει ἀμέσως. Ἐζητήσετε πρότερον εἰς Βο-
 στώνην;

— Προχθεῖς ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν.

— Πῶς! χωρὶς νὰ εὑρετε πλοῖον! Ἄ! τὸ ἐν-
 νοῦ· διότι τί ἐμπόριον γίνεται ἐκεῖ; οὐτιδανὰ
 πράγματα . . . ἐνῶ ἐδῶ εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον . . .

Ἐδῶ καὶ ἡ ὑγεία, ἐδῶ καὶ ἡ εὐτυχία. Βλέπετε τὸ βροίκιον ἐκεῖνο; ἐφόρτωνεν ἵππους, τοὺς ὁποίους θὰ ὑπάγη ν' ἀναλλάξῃ μὲ ρούμιον καὶ ζάχαρι. Καὶ ἐκεῖνο πάλιν ἐκεῖ, τὸ βλέπετε; ἐφθασε προχθὲς τὸ ἐσπέρκι· εἶναι ὠραῖον πλοῖον καὶ ἔχει δωμάτια διὰ βασιλεῖς· μὲ πρώτην μεταβολὴν τοῦ καιροῦ ἀναχωρεῖ, καὶ τολμῶ μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι καλὸς ναύτης δύναται νὰ εὐρῆ θέσιν εἰς αὐτό. Ἄ! ἐλησμόνησα νὰ σὰς δεῖξω καὶ τὸ σωμπεμπορικὸν ἐκεῖνο πλοῖον τὸ ὁποῖον εἶναι προσωρημένον ἐκεῖ ἀνηκτά· ἴσως καὶ ἐκεῖ εὕρισκεται καμμία θέσις κενή.

— Καὶ λέγουν λοιπὸν ἔτι τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἔλαθε προχθὲς τὸ ἐσπέρκι ἀναχωρεῖ μὲ πρῶτον καιρὸν;

— Βεβαίως. Ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἐξαδέλφη τῆς γυναικὸς τοῦ ἐπιστάτου τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ καταστάματος εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι συνημένον αὐτὸ τὸ πλοῖον καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθα ὅτι τὸ πλοῖον ἔχει ἔτοιμα τὰ πιστοποιητικά του· ἐφρόντισα δὲ νὰ μά'ω περὶ τούτων ὅλων, διότι ἔχω ληψοδοσίας μὲ τοὺς ναύτας αὐτοῦ τοῦ πλοίου καὶ εἰς τοὺς καιροὺς, τοὺς ὁποίους ἐμθάσκαμεν, πᾶς τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἦναι ακριβοῦς εἰς τὰς ὑποθέσεις του δ. ἄ νὰ μὴν περιπλέκεται καὶ καταστρέφῃ εὐ'ω τὰ συμφέροντά του. Τὸ πλοῖον αὐτὸ ὀνομάζεται *Βασιλικὴ Καρολίνα*· μίαν φορὰν τὸ ἔτος ταξιδεύει ἀπὸ τὰς ἀποικίας εἰς τὴν Βριστόλην καὶ εἰς τὴν διάβασίν του πιάνει καὶ ἐδῶ διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ καὶ ξύλα καὶ μᾶς ἀφάση εἰδῆ τιμῶν ἐμπορευμάτων.

— Εἰπέ μοι, παρακαλῶ, κύριε ξενοδόχε, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ ξένος, ὅστις ἤρχιζε νὰ ἐνδιαφέρεται εἰς τὸν διάλογον τούτον, τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι στερεὸν καὶ καλῶς ὠπλισμένον;

— Ὁ! ἀξόλογα μάλιστα· εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ τὰ δικαιώματά καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ξένος ἐβουθίσθη εἰς διαλογισμοὺς, ὁ δὲ οἰοπῶλης ὠφελθῆς ἐκ τῆς περιστάσεως τούτης παρετήρησε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν δὲν τοῦ εἶχεν ἔλθει εἰσέτι εἰς τὸν νοῦν, παρετήρησε δηλαδὴ τὴν ἐλπίσιν τοῦ γείτονος Ὁρέσπη. Ἀὐτὸς καλέσας μαύρην τινὰ παιδίσκη ὑπηρετοῦσαν εἰς τὸ καπηλεῖον. — Πήγαινε, Ἰουδῆθ, εἶπε, πήγαινε νὰ ἰδῆς τί γίνεται ὁ γείτων Ὁρέσπη; κτύπησε εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός του· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ξεχασμένος· ἐπὶ τὰ ὦραι εὐήμαναν καὶ αὐτὸς ζεσταίνει ἀκόμη τὸ κρεβάτι του ἀντὶ νὰ πᾶσῃ τὸ ποτηράκι του.

Ἡ παιδίσκη ἔδραμεν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν διαταγῶν τοῦ κυρίου τῆς· ἀλλὰ τὰ κρούσματά τῆς δὲν ἐπέφερον ἄλλο ἀποτέλεσμα ἢ νὰ διεγείρωσιν ἔτι μᾶλλον τὴν χολὴν τῆς μένεα πνεούσης Ἀνδρομάχης, ἥτις ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ὀρμειᾶς καὶ τρεμούσης ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Αἱ! ἐφώνησεν ἡ παρωργισμένη σύζυγος ἥτις ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ὕπνος τῆς διαταράσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπιστρέψαντος ἀπίστου συζύγου. — Αἱ! δὲν

οὐ φθάνει ὅτι ἐπέρασες ἔξω τὴν νύκτα, ἀλλὰ θέλεις ἀκόμη καὶ νὰ ταράξῃς τὴν ἡσυχίαν τῆς δυστυχοῦ; μητρὸς ἐπτά μικρῶν παιδιῶν; Ἄ! ἔκτωρ ἔκτωρ! τί παράδειγμα δίδεις!

Αἱ πικραὶ αὗται ἐπιπλήξεις ἠκούσθησαν εὐδικαίτως εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον διότι μικρὰ μὲν ἦτον ἡ ἀπόστασις, δεξιά δὲ ἡ φωνὴ τῆς παρωργισμένης Ἀνδρομάχης. Ὁ τίμιος Ἰωῆ εἶχεν ἀκούσει αὐτὰς ἀπὸ τοῦ παράθυρον καὶ ἡ ἀγανάκτησις του διὰ τὸν πρὸς τὴν συζυγικὴν πίστιν σολοικισμόν τοῦ διεφθαρμένου βίπτου ἐξήφθη· διὸ στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ εἶπε.

— Φέρε μου τὸ παλαιὸν μου κατάστιχον νὰ ἐπιθεωρήσω τὸν λογαριασμόν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου· διότι, καθὼς λέγει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξενοκοιμήθη καὶ δὲν εἶναι πρέπον τίμιος ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ ληψοδοσίας μὲ τοιοῦτον παραλυμένον. Μοῦ χρεωστῆι ἕως τώρα ἀπὸ οἰνόπνευμα καὶ χωνευτικὸν ἡμισυ τάλληρον.

— Ἀημονεῖς λοιπὸν ὅτι ἔρραψε τὸ φόρεμα τοῦ παιδίου μας; παρετήρησεν ἡ ξενοδόχος.

— Σιωπᾶς; διέκοψεν αὐτὴν ὀργίλως ὁ τίμιος οἰνοπῶλης ἀποδίδων τὸ βιβλίον καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἐπεμβαίνῃς εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν σε ἐνδιαφέρουν· ἂν ἔχωμεν ἡμεῖς λογαριασμοὺς θὰ τοὺς ξεκαθαρίσωμεν ὅταν ἔλθῃ ἡ ὦρα.

Ἐπειτα δὲ, στραφεὶς πρὸς τὸν ξένον προσέθηκε.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ δώσετε ὅλα τὰ ἄδικα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, κύριε· εἶναι τίμιος καὶ φίλεργος τεχνίτης, ποτὲ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἐφυγεν; ἠρώτησεν ὁ ξένος ἀδιὰφῶρος.

— Ἄ! εἰς τοιαύτας παρεκτροπὰς ὑποπίπτουν κατὰ δυστυχίαν ἄλλοι καλῆτεροι ἀπ' αὐτὸν, ἀπήνησεν ἀποφθεγματικῶς ὁ κάπηλος σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἐξωγκωμένης κοιλίας του. Διότι, πρέπει νὰ ἠξέυρετε, ἡμεῖς οἱ ξενοδόχοι ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μας μανθάνομεν ὅλα τὰ μυστικά τῆς γειτονίας· γνωρίζω λοιπὸν μὲ θετικότητα ὅτι αὐτὸς ὁ δυστυχὴς γείτων Ὁρέσπη, εἶχε πολλὰς αἰτίας ὥστε νὰ μὴν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν οἰκίαν του· διότι ἔχει κατὰ δυστυχίαν μίαν γυναῖκα πολὺ δύστροπον. . . Ἀλλὰ δὲν θὰ πάρετε τίποτε, κύριε; . . .

— Ναί, δός μου ὀλίγον ρόμι, ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως. Ἴσως θελετε νὰ γευθῆτε μαζί μας;

— Δὲν ἠμπερῶ νὰ εἶπω οὔτε ναί, οὔτε ἔχι· διότι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τὰς ὁποίας θὰ κάμω εἰς τὰ διάφορα πλοῖα τοῦ λιμένος. Μὲ συμβουλεύεις νὰ ἀπειθῶνθῶ πρὸς τὸν πλοίαρχον τῆς Βασιλικῆς Καρολίνας· εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀναχωρεῖ προσεχῶς;

— Βεβαίωτατος, κύριε, διότι γνωρίζω τὴν ιστορίαν αὐτοῦ τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν ἕως τώρα. Μετὰ τὸ πλοῖον αὐτὸ ἀναχωρεῖ ἡ ἑσπέρια κόρη τοῦ στρατηγοῦ Γραϊῦζων, ἡ πλουσιώτερα νύμφη τῶν ἐπικριτῶν τούτων ὁμοῦ μετὰ τὴν παιδαγωγὸν τῆς ἡλικίας, ἢ δὲν ἀπατάωμι, ὀνομαζέσθαι κυρία Οὐίλλη. Περιμένουν δὲ τὴν στιγμήν τοῦ ἀπόπλου εἰς τῆς Κυρίας Λάσιϋ, τῆς χήρας τοῦ ὑποναυάρχου Λάσιϋ καὶ ἀδελφῆς τοῦ στρατηγοῦ Γραϊῦζων. Λέγουν ὅτι ἡ νέα αὐτῆς, ἡ ὁποία ὀνομαζέσθαι Γερτρούδη, θὰ κληρονομήτῃ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν θείαν, ὥστε, καθὼς βλέπετε δὲν θὰ κακοπάγη εἰς ὅποιον τὴν νυμφευθῇ.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ οἰνοπώλου ἠκούσθη ὁ ξένος μετὰ ἄκραν προσοχὴν. Σκεφθεὶς δ' ἐπ' ὀλίγον ἠρώτησεν.

— Αὐτὴ ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν μοῦ δεικνύεις εἶναι τῆς Κυρίας Λάσιϋ.

— Μάλιστα, κύριε, μεγάλη κυρία, μεγάλη οἰκία εἶναι μεμολοιμένη, ὡς βλέπετε, καὶ κατάσκοπος Στοιχηματίζω ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἑσπέρην ὀλίγα εὖρ σκονταὶ ὁμοίαι τῆς. Πάλιν ὅμως δὲν φιλονεικῶ.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ ξένος ἀγαλαβῶν τὸ σκεπτικὸν ἦθος του.

Ἄντὶ δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν του, παρήγγειλεν εἰς τὸν κήπων ἀπὸ τὸν περιμένῃ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐξῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὴν δειχθεῖσαν οἰκίαν τῆς Κυρίας Λάσιϋ. Κατόπιν αὐτοῦ ἐτραβῆκε ὁ οἰνοπώλης, θέλων βεβαίως νὰ τῷ εἴπῃ τι ἀκόμη τὸ ὅποιον εἶχε λησμονήσει, ἀλλὰ τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἡ θύρα τοῦ Ὀμπεπίου μεγάρου ἠνοιχθῆ καὶ ἡ ὀξύχολος Ἄνδρομαχὴ ἐπεφάνη κυρίας ὕβρεις, ἐξεμοῦσα κατὰ τοῦ φυγάδος συζύγου τῆς, καὶ ἀπήλλαξεν οὕτω τὸν ξένον τῆς καταδιώξεως τοῦ καλοῦ οἰνοπώλου.

Βεβαίως οἱ ἀναγνώσται μὲς ὑπόπτευσαν ἤδη ὅτι ὁ ξένος οὗτος δὲν τοῖς ἦτον ἄγνωστος· δὲν ἠπατήθησαν, τῷ ὄντι· διότι ἦτον αὐτὸς ὁ Οὐίλδερ καὶ οὐχὶ ἄλλος, διευθυνόμενος πρὸς τὰ προάστεια τοῦ Νευπόργ.

Ἡ προκεχωρημένη ἤδη πρῶτῃ ἀνήγγελλεν ἡμέραν φθινοπώρου γαλήνιον καὶ γλυκεῖον, ἢ δε αὔρα ἢ ἐπιπνεύουσα ἠδῆως ἔπαιε τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ναύτου.

Ὁ Οὐίλδερ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν κήπον τοῦ οἴκου τῆς κυρίας Λάσιϋ, ὑπὸ σύμφυτον δὲ δένδροστοιχίαν ἤκουσε φωνὰς πολλῶν συνομιλούντων ἀνθρώπων. Ἐπλησίασε λοιπὸν εἰς τὴν κιγκλιδα τοῦ κήπου ὅπως διακρίνῃ κάλλιον τὰς συνδιαλέξεις, καὶ ὑπὸ σκιαδὰ ἀνθοπλεκῇ εἶδε τὴν χήραν τοῦ ναυάρχου, τὴν παιδαγωγὸν καὶ τὴν θελκτικωτάτην Γερτρούδην. Ὀλίγον ἀπωτέρω αὐτῶν γέρον παλιν ἐκάθητο. ἐπὶ λίθου, ὅπως ἀναπαύσῃ τὰ κεκμηκότα του μέλη. Ἡ χεὶρ του δι' ἧς ἐκράτει ῥάβδον μακρὰν ἔτρεμεν ἐνίστα, εὐκόλως δὲ ἐνόει

τις αὐτὸν καὶ ὧς, ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ὧς, ἐκ τῶν τρόπων του ὅτι ἦτο ναυτικός.

— Ἄ! φιλάτη μου κυρία, ἔλεγεν αὐτὸς διὰ φωνῆς ὑπὸ τρεμούσης, ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἀσπρίσκαμεν εἰς τὴν θάλασσαν πολὺ δὲν τὸ νοστιμιεύμεθα νὰ ἐρωτῶμεν τὸ καλλικέρδιον πρὸ τοῦ ἀπόπλου. Εἰς ἡρᾶς ἀρκεῖ νὰ δοθῇ ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐρωτῶμεν.

— Ἄ! ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύτῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ! νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν μακρὴν ναύαρχον τὸν ἴδιον, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λάσιϋ. Καὶ ἐκεῖνος τὰ ἴδια μού ἔλεγε. Εἶσαι λοιπὸν γνώμης καὶ σὺ, φίλε μου, ὅτι ὅταν τὸ πλοῖον ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀπόπλου, δὲν πρέπει νὰ φροντίζῃ διόλου περὶ τοῦ ἀνέμου.

— Ἴδου καὶ ἄλλος ναυτικός, ὑπέλαθεν ἡ Γερτρούδη ἰδύτα τὸν Οὐίλδερ καὶ δεικνύουσα αὐτόν· θὰ μὰς εἴπῃ τὴν γνώμην του καὶ αὐτός. Ἐπειτα δὲ ἐρυθρίασασα διὰ τὴν βίαν τῆς ἐκλίνε δεξιῶς τὴν κεφαλὴν ὥστε μετενόησε διὰ τὴν τόλμην τῆς.

— Ἄ! πραγματικῶς, εἶπεν ἡ κυρία Οὐίλη· πῶς τὰς φαίνεται, κύριε, σήμερον ὁ καιρὸς; εἶναι καλὸν νὰ σηκωθῇ πλοῖον;

Ὁ Οὐίλδερ ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς Γερτρούδης καὶ ἐβλέψε τὴν παιδαγωγὸν τὸσον ἀτενῶς, ὥστε αὐτὴ ἀμηχανήσασα καὶ νομίσασα ὅτι ὁ λόγος τῆς δὲν εἶχαν ἐννοηθῆ ἐπανάλαβε καὶ πάλιν τὴν πρῶτην τῆς.

— Ποτὲ, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἀπεφθεγματικῶς, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευεταί τις εἰς τὸν καιρὸν. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις, πολὺν χρόνον διατήρησε εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν ἐπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ὁ τοιοῦτος οὐδαμῶς ὠφελήθη ἐκ τῶν περιγητήσεών του.

Ἰπάρχε τι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Οὐίλδερ τὸσον γλυκὺ, τὸσον ἁρμονικόν, καὶ τὸσον ζωηρὸν συγχρόνως ὥστε αἱ τρεῖς κυρίαὶ μεγάλην ἠθροκίθησαν τὴν εὐχαρίστησιν ἀκούουσαι τον. Τὸ εὐνοϊκὸν δὲ τοῦτο αἶσθημα ἐπιβύθησεν ἔτι μᾶλλον ἡ κομψότης τῆς ἐνδυμασίας του· διότι, καὶ τοι ἦτον ἀπλὴ ναύτου ἐνδυμασία, μετὰ τσαούτης ὁμοῦ ἔφερον αὐτὴν χάριτος καὶ φιλοκαλίας, ὥστε εὐκόλως διέκριεν ὁ βλέπων αὐτὸν ὅτι ἦν ὑψηλοτέρως κοινωνικῆς θέσεως, παρ' ὅσον ἐφαίνετο κατὰ τὸ παρόν. Διὸ ἡ κυρία Λάσιϋ ἔκρινε πρέπον νὰ προσενεχθῇ πρὸς αὐτὸν εὐγενῶς, ὅχι ἴσως χάριν αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τὸσον, ὅσον πρὸς χάριν ἑαυτῆς.

— Αἱ κυρίαὶ αὗται, εἶπε λοιπὸν χαιρετῶσα αὐτὸν, εἰσὶν ἐτοιμαὶ νὰ ἀποπλεύσωσι διὰ Καρολίαν, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐκείνου· τὸ ὅποιον βλέπετε ἐπ' ἀγκύρας ἰστάμενον, καὶ ἐρωτῶμεν περὶ τοῦ ἀνέμου. Μόλοντοῦτο ἐγὼ νομίζω ὅτι τοιοῦτον πλοῖον ἐπιβαίνων τις ὀλίγον πρέπει νὰ φροντίζῃ ὅθεν καὶ ἀν πνεύσῃ ὁ ἄνεμος.

— Τὸ αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ· οἷος δὴ ποτε καὶ ἀν πνεύσῃ ἄνεμος τὸ πλοῖον αὐτὸ δὲν θὰ τρέξῃ αὐτὲ περισσότερον, οὔτε ὀλιγότερον,

— Πῶς! τὸ πλοῖον αὐτὸ φημί· ζεται ὡς ταχύτατον· ἀλλὰ τί λέγω ὅτι φημί· ζεται! μήπως δὲν ἀπέδειξεν ὡς δικαίαν τὴν φήμην του φθάνον ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὰς ἀποικίας εἰς διάστημα τριῶν ἐβδομάδων; Ἀλλὰ καὶ οἱ ναυτικοὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰς συμπληθείας καὶ ἀντιπαθείας των, ὡς ἡμεῖς οἱ χερσαῖοι. Συγχωρήσατέ μου, ἐάν, χωρὶς νὰ καταφρονήσω τὴν ἰδικὴν σας γνώμην, συμβουλευθῶ καὶ τὸν σεβάσιμον αὐτὸν γέροντα. Τί λέγετε, σὺ, φίλε μου; συμφωνεῖς ὅτι οἱ θώρακες ἐκεῖνοι ὄταν πληρωθῶσιν αἴρος πετοῦν τὸ πλοῖον ὡς πτερόν;

Ὁ Οὐίλδερ ἐμειδίατεν ελαφρῶς, ἀλλ' ἔμεινε σιωπῶν. Ὁ δὲ γέρον ναύτης ἠγέρθη καὶ παρετήρησε μετὰ σεβαστικότητος καὶ προσοχῆς τὴν Βασιλικὴν Καρολίαν.

— Τὸ πλοῖον αὐτὸ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ναύτης· εἶναι πλοῖον στερεόν, ἢ δὲ ταχύτης του, ἂν δὲν ἦναι σπανία καὶ ἔκτακτος, εἶναι ὅμως ἀξία λόγου.

— Πηράδοξος ἀντίθεσις γνώμων! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Λάσει. οὐχ ἦττον ὅμως ἐγὼ χαίρω εἰς ἄκρον βλέπουσα ὅτι ἀναγνωρίζεις τὴν στερεότητα τῆς Καρολίνης, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ὁ κύριος δὲν ἔχει νὰ ἐπιφέρῃ ἀντιλογίαν τινὰ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

— Ὡ! ὄχι, κυρία μου, ἀπεναντίας· ἴσα, ἴσα, ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα ταύτην διαφωνῶ πρὸς τὸν κύριον, ἢ ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ Οὐίλδερ.

— Παράδοξον! διαφωνεῖτε πρὸς ἄνθρωπον γηράσαντα εἰς τὴν θάλασσαν; ἀντίπερ ἡ Κυρία Λάσει.

— Ἰσως, κυρία μου, ἔχει περισσοτέραν ἢ ἐγὼ πείραν, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλδερ, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ἔχη καὶ καλητέραν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου δρασίον· τὸ πλοῖον αὐτὸ εὐρίσκεται τόσῳ μακρὰν, ὥστε πολὺ δύσκολον εἶναι νὰ διακρίνη τις ἀπὸ τόσων ἀπόστασιν τὰ προτερήματα ἢ τὰ ἐλαττώματα του. Ἐγὼ τὸ εἶδα ἐκ τοῦ πλησίον.

— Καὶ φρονεῖτε τῷ ὄντι ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιθῇ τις εἰς αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη τῆς ὁποίας ὁ φόβος κατίσχυσε τῆς δειλίας.

— Βεβαίως ἐάν εἶχα μπετέρα ἢ ἀδελφὴν, ποτὲ δὲν ἦθελα ἀποφασίσαι νὰ τὰς ἐπιβίωσω εἰς τὴν Καρολίαν. Οἱ ἴστοι καὶ ἡ ἐξάρτησις τῆς ὅλα μου φαίνονται πολὺ λεπτά καὶ ἀδύνατα, τὸ δὲ σκάφος πολὺ χονδρὸν ὥστε οὐδὲ ταχύτητός τις εἶναι ἐπιδεικτικόν. Δὲν ἀκούω δὲ ὅλα ταῦτα, ἀλλὰ τὸ ἔχουν καὶ βεβήματα φορτωμένον. Ἐπειτα δὲν βλέπω εἰς τὸν ἐμπροσθινὸν ἴστον πανία πρὸς μόνον εἰς τὸν δεξιότατον ὥστε πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ πρῶμνη του θὰ ἀνατραπῇ καμμίαν ἡμέραν πρῶτη.

Τὴν γνώμην ταύτην ἐξέφερον ὁ Οὐίλδερ μὲ τόνον τόσον ἀφελῆ καὶ πειστικόν, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ του τὴν ὑπεδέχθησαν ὡς ἀληθεστάτην. Αἱ γυναῖκες δὲν ἐνόησαν μὲν τί ἦθελε νὰ εἰπῇ ὁ Οὐίλδερ, ἐνόησαν ὅμως ὅτι ἔλαλει περὶ κινδύνων καὶ γυαγιῶν καὶ τοῦτο ἤρκει. Μολοντοῦτο ἡ Κυρία

Λάσει, ἥτις ἐνόμιζεν ἐπιτην δεινὴν περὶ τὴν ναυτικὴν ἐπιστήμην ἐπιληφθεῖσα τῆς εὐκαιρίας ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς γνώσεις τῆς.

— Ἴδου τῶν· τι ἔλλειψεις καὶ ἀτέλειαι, μεγάλαι εἶπε σοβαρῶς. Δὲν καταλαμβάνω πῶς διέφυγον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου μου τὸν ὅποιον ἔστειλα νὰ συμπωνήσῃ ἐξ ὀνόματός μου μετὰ τοῦ πλοίαρχου τῆς Καρολίνης· διότι πάλιν δὲν δύναμαι νὰ ὑποθίσω ὅτι γνωρίζων αὐτὰς τὰς ἀπεσιώπησεν. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἐλλείψεις ὁραταὶ ἀπὸ ἐδῶ;

— Καὶ πολλαὶ μάλιστα καὶ οὐσιωδέσταται, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ. Ἴδετε τὸ κλειδίον ἐπέραςε ὀπίσω τοῦ περοκέτου, τὰ δὲ ἐπάνω ἰστία ὅλα εἶναι σταυροειδῶς διατεθειμένα, ὡς νὰ ἴστατο τὸ πλοῖον εἰς ἀνακώχουσιν. Παρατηρήσατε πρὸς τοῦτο· ὅτι ὁ δόλων (πομπρέου) εἶναι στερεωμένος μόνον διὰ σχοινοδέσμου.

— Ἄ μάλιστα τὸ βλέπω πολὺ καλὰ καὶ ἐγὼ, ἐπεφώνησεν ἐν φρίκῃ ἡ Κυρία Λάσει, ὥστε εἶχεν ἐνοήσῃ τὰς τεχνικὰς ταύτας ἐκφράσεις· αἱ λεπτομέρειαι αὗται ὁμολογῶ ὅτι μοῦ εἶχον διαφίγει, ἀλλὰ τώρα, ἀκούουσα περὶ αὐτῶν τὰς βλέπω καὶ ἐγὼ φανερώς. Ἡ ἀμέλεια αὕτη εἶναι πραγματικῶς ἀσυγχώρητος! νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν δόλωνα του, ὁ ἄφρων, εἰς σχοινοδέσμους! Ἄ! τῷ ὄντι, κυρία Οὐίλδερ, ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶ ὥστε ἡ ἀνεψιά μου νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τοιοῦτον ἐλαττωματικὸν πλοῖον.

Ὁ γαλήνιος ὀφθαλμὸς τῆς παιδαγωγοῦ ἐμεινεν ἀτενὴς ἐπὶ τοῦ Οὐίλδερ ἐφ' ὅσον οὗτος ἐλάλει, ἔπειτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὴν χήραν τοῦ ναυάρχου μετὰ τῆς αὐτῆς γλυκύτητος.

— Κυρία, εἶπεν ἡ δύσπιστος παιδαγωγός, ἴσως μεγαλοποιούμεν τὸν κίνδυνον. Ἄς ἐρωτήσωμεν καὶ τὸν ἄλλον αὐτὸν ναυτικόν. Πιστεύεις, φίλε μου, ὅτι πραγματικῶς ἐκτιθέμεθα εἰς κίνδυνον, ἐπιβιβάζομεθα εἰς τὴν Βασιλικὴν Καρολίαν;

— Ὡ κυρία μου, ἐγὼ ἀκούω ἐλλείψεις καὶ κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τοὺς ἰδικούς μου καιροὺς, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὁμολογῶν δὲ ὅτι, ἢ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι εἶναι ἀνυπόστατοι, ἢ ἐγὼ ἐξεμωράνθην πλέον καὶ δὲν ἐνόησα ὕψις τὸ ἦμισυ τῶν ὅσα εἶπεν ὁ νέος αὐτός.

— Τότε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Οὐίλδερ, πολὺ καιρὸν θὰ ἔχετε νὰ ἐμβῆτε εἰς τὴν θάλασσαν.

— Πέντε ἢ ἑξ ἔτη μένω τώρα εἰς τὴν ξηρὰν, ἀφοῦ διέτριξα τοὺς ὠκεανούς· ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη.

— Θεωρεῖτε λοιπὸν τὸ ταξείδιον τοῦτο ἀκίνδυνον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Οὐίλδερ.

— Ἄν καὶ γέρον καὶ ἀδύνατος πλέον, κυρία μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, μὴ λοντοῦτο ἂν ὁ πλοίαρχος τῆς Βασιλικῆς Καρολίνας μοῦ ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ μοῦ δώσῃ θέσιν τινὰ εἰς τὸ πλοῖόν του, θὰ τὸν εὐχαρίστου καὶ θὰ τὸ ἐδεχόμην ὡς εὐεργεσίαν.

— Ὁ πτωχὸς καὶ τεταλαιπωρημένος πανταχοῦ ζητεῖ ἀνακούρησιν, ἐπιθύρησεν ἡ κυρία Λάσει βλέ-

ψα εφραστικῶς πρὸς τοὺς οἰκίους τῆς ἐγὼ παραδέχομαι τὴν γνώμην τοῦ νέου αὐτοῦ διότι στηρίζεται εἰς λόγους βασίμους καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύεται.

— Καὶ πῶς ἐξηγεῖτε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν διαφορὰν ἢ ὅποια ὑπάρχει μεταξὺ τῶν γνώμων τῶν δύο τούτων ναυτῶν;

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἴσω; φανῆ ὅτι ἐφαρμόζεται καταλλήλως ἢ παροιμία, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ γέροντος εἶναι προφητεῖαι διὰ τοὺς νέους, ἀπεκρίθη μετῴρων ὁ νέος ναύτης; δὲν πρέπει ὅμως, κυρία μου, νὰ λησμονήσητε ὅτι ἡ ναυτικὴ ἔκαμε νέας; καὶ μεγάλας προόδους, καὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ δοῦλός σας εἶχόν ποτε θέσιν ὅχι πολὺ εὐκαταφρόνητον.

— Αὐτὸ δὲν τὸ διαφιλονεικοῦμεν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Οὐίλν, ὅπως δῆποτε ὅμως δὲν πιστεύω νὰ ἔλαβεν ἀπὸ δώδεκα μόλις ἔτων τόπον μεγάλας καὶ θεμελιώδεις μεταβολάς; ἡ ναυτικὴ ἐπιστήμη, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν.

— Ἀπατάσθε, κυρία μου, καὶ μοῦ συγχωρεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλνερ εὐγενῶς; ὑπάρχουσι μεταβολαὶ τὰς ἐποίας μόνον διὰ τῆς πείρας καὶ τῆς διηνεκοῦς; πρακτικῆς δύνатаί τις νὰ ἐνοήσῃ οὕτω π. χ. στοιχηματίζω ὅτι ὁ γέρον αὐτὸς ναύτης, ὁ ἀσπρίσας, ὡς λέγει, καὶ τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ, εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν γνωρίζει τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ πλοῖον σχίζει τὰ κύματα μετὰ τὴν πρύμνην του.

— Ἄ! τὸ ἐπαρακάμπετε, κύριε; αὐτὰ δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ναυτῶν, καὶ νὰ μὴ ἐθαύμασέ ποτε τὸ λαμπρότατον αὐτὸ θέαμα.

— Ἐὐχαριστῶ σας, κυρία μου, διὰ τὴν υπεράσπισιν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ναύτης ὅστις ποτὲ μὲν κατ' ἀλήθειαν δὲν εἶχεν ἀκούσει περὶ τοιοῦτου τινός, τὴν στιγμήν ὅμως ἐκείνην εἶχε διαθέσει νὰ διετυχησθῇ τὸ ἐναντιὸν; πολλάκις τῷ ὄντι ἔτυχα νὰ ἰδῶ καὶ νὰ θαυμάσω τὸ ἐξάίσιον καὶ ἀξιοθαύμαστον αὐτὸ θέαμα, ὡς λέγει ἡ κυρία.

Ὁ Οὐίλνερ ἔπεσεν εἰς ἀμηχανίαν τότε, ἔληξε δὲ τὰ χεῖλη ὡς ἤττηθεις εἴτε ὑπὸ ἀμαθείας εἴτε ὑπὸ ψεύδους. Ἄλλ' ἐπικουρὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἡ φιλαυτία τῆς κυρίας Λάσει, ἥτις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀποκριθῇ ἀμέσως.

— Παραδοξότατον καὶ ἀπίστευτον ἤθελε μοῦ φανῆ, εἶπεν ἡ χήρα τοῦ ναυάρχου, ἂν ἤκουα ὅτι ἄνθρωπος γηράσας εἰς τὴν θάλασσαν δὲν εἶδε ποτὲ τὸ ὠραιότατον αὐτὸ θέαμα; μ' ὀλοντοῦτο, γέροντάκι μου, νομίζω ὅτι ἔχεις ἄδικον μὴ παραλεχόμενος τὸ ἐλαττώματα τοῦ πλοίου ἐκείνου τὰ ὁποῖα ὁ κύριος εἰδὼ ἀνέπτυξε καὶ ἀπέδειξε διὰ πολλῆς ἀληθείας καὶ βασιμότητος.

— Πῶς θέλετε, κυρία, νὰ παραδεχθῶ πράγματα ἀνύπαρκτα; Ἐγὼ καὶ ἐν ἐλαττώματι δὲν βλέπω εἰς τὴν Βασιλικὴν Καρολίαν; τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι κατηρτισμένον ὡς τὸ ἴδιον πλοῖον τοῦ μακαρίτου κυβερνήτου μου, ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἦτον ὁ τιμιώτερος ἄνθρω-

Εὐτέρπη τῶν, Ἡ. φυλλάδιον 64.

πος καὶ ὁ ἐμπειρότερος ναυτικὸς τοῦ βασιλέως του.

— Καὶ πῶς ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ἐν περιεργείᾳ ἡ κυρία Λάσει.

— Πῶς; ἡμεῖς οἱ ναῦται τὸν ὠνομάζομεν εὐδίων διότι πάντοτε ὁσάκις ἐταξιδεύομεν μετ' αὐτοῦ εἶχαμεν ὄριον τὸν ἄνεμον καὶ γαλήνιον τὴν θάλασσαν. Εἰς τὴν ξηρὰν ὅμως εἶχεν ἄλλο ὄνομα; ἐκεῖ εἶχε τὸ ἔνδοξον ὄνομα τοῦ ἀντιναυάρχου Λάσει.

— Λοιπὸν ὁ μακαρίτης ἔνδοξος σύζυγός μου ὡς τὴν Βασιλικὴν Καρολίαν ἐξώπλιζε τὰ πλοῖα του; εἶπεν ἡ χήρα διὰ φωνῆς τρεμούσης; ἐξ ἀλαζονικῆς συγκινήσεως.

— Ὁ σύζυγός σας; ἠρώτησεν ὁ γέρον; ἦτον σύζυγός σας ὁ ἔνδοξος ναύάρχος.

— Ναί, προσφιλέστατός μου σύζυγος.

— Ὡ εὐγενεστάτη μου κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύτης, ἐγερθεὶς καὶ προσκυνήσας ἐδαφιαίως, ὅποια εὐτυχία καὶ χαρὰ ὑπέμετρος δι' ἐμὲ νὰ ἀξιωθῶ, εἰς τὰς τελευταίας; ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, νὰ ἰδῶ τὴν σύζυγον τοῦ ναυάρχου μου! Δέκα ἔτη ὑπερέτησα εἰς τὴν ναυαρχίδα του καὶ ἄλλα πάντε ἔτη πρότερον εἰς τὴν μοῖραν τὴν ὁποῖαν διεύθυνε. Τολμῶ μάλιστα νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ εὐγενία σας ἤκουσεν ἴσως ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀειμνήστου τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου Βούντ; ἡμῶν ἐγὼ.

— Τῷ ὄντι ἠγάπα πολὺ νὰ λαλήῃ περὶ ἐκείνων ὅσοι τὸν ὑπερέτουν πιστῶς.

— Τὸ γνωρίζω; ὁ ἄγιος Θεὸς νὰ ἀναπάσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν παράδεισον, καὶ νὰ ἀφήτῃ τὸ ὄνομά του αἰώνιον καὶ ἔνδοξον. Διότι εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν, ἦτο φυσικὰ πλασμένος διὰ νὰ ἀρχῇ καὶ ὅλοι οἱ ναῦται τὸν ἐθεώρουν ὡς πατέρα καὶ ὡς θεὸν τῶν.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι πλήρης εὐγνωμοσύνης, εἶπεν ἡ Κυρία Λάσει ἀπομάσσουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶναι ἐμπειρότατος; εἰς ἐκτίμησιν πλοίου. Εἶσαι ὅμως ἐντελῶς βέβλιος, φίλε μου, ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ ἔνδοξος σύζυγός μου εἶχεν ἐφωπλισμένον τοιοῦτοτρόπως τὸ πλοῖόν του;

— Βεβαίωτατος, κυρία μου, διότι καὶ ἐγὼ συνέργουν; εἰς τοῦτο.

— Καὶ τὸν δόλωνα αὐτὸν ἔτι διὰ σχοινοδέσμου τὸν εἶχε στρεφωμένον;

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀπαράλλακτα ὡς τῆς Καρολίνας. Ἐὰν ὁ ἔνδοξος καὶ ἀείμνηστος ναύάρχος ἔξῃ θά σᾶς; ἐθεώρειεν ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι λαμπρότατον, ὡς καὶ ἐγὼ σᾶς; τὸ λέγω.

Ἡ Κυρία Λάσει ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Οὐίλνερ ἀποφασιστικῆ καὶ ἀξιοπερήνης.

— Κύριε, εἶπε, κατ' ἀρχὰς ἡ γνώμη σας μοι ἐφάνη ὀρθὴ καὶ τὴν συνεμείρισθην; διότι αἱ γνώσεις μου ἦσαν συγκεχυμέναι, πᾶνμα τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἐννοεῖτε ὅταν ἐτυμνηθῆτε ὅτι δὲν ἔχω, φιλόπλεον τὸν διδάσκαλόν μου νὰ με διδάσκη; σᾶς εἰ-

μεθα ὄθεν εὐγνωμονέσταται διὰ τὰς συμβουλὰς σας, δὲν τὰς παραδεχόμεθα ὅμως.

— Σὺς ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ Οὐίλδερ ἐν παραδόξῳ ἐμφάσει θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὅτι οἱ λόγοι μου ἦσαν εἰλικρινεῖς. Ἐπιμένω μάλιστα ἀκόμη λέγων, ὅτι μέγαν κίνδυνον θὰ διατρέξετε ἐπιβαίνουσαι τῆς Βασιλικῆς Καρολίνας, καὶ μαρτύρομαι τὸν Θεὸν ὅτι ταῦτα λέγων οὔτε τὸν πλοίαρχον προτίθεμαι νὰ βλάψω, οὔτε τοὺς κυρίους τοῦ πλοίου.

— Σὺς πιστεύομεν, κύριε, ἐπανελάβην ἡ χήρα τοῦ ναυάρχου, ἐν οἰκτιρμοῖσι μεδιάματι, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἀπατάσῃ ὀλίγον. — Σὺ δὲ, γέρον ναυτὰ μου, ἐπρόσθεσε, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ οὕτω ὕπνευε, κτύπησε εἰς τὴν θύραν μου, θὰ σοὶ ἀνοίξουν καὶ θὰ συνομιλήσωμεν ἐκεῖ περὶ τῶν προτερημάτων καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀειμνήστου ναυάρχου συζύγου μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀπεχειρέτησε ψυχρῶς τὸν Οὐίλδερ καὶ ἀπειμακρύνθη μεγαλοπρεπεῖ τῷ βήματι. Τὴν ἠκολούθησε δὲ σκεπτικὴ ἡ παιδαγωγὸς καὶ πλησίον αὐτῆς ἐπορεύετο ἡ Γερτρούδη. Ὁ Οὐίλδερ ἐνόμισεν ὅτι κατέλαβεν αὐτὴν ὑποβλέπουσαν ἀνησυχῶς αὐτὸν ὅστις εἶχε διεγείρει τὴν συγκίνησίν της ἂν καὶ δὲν τῇ ἐνέπνευσε παρὰ φόβους ὅτε δὲ αἱ τρεῖς αὐταὶ κυρίαὶ ἐγένοντο ἄφαντοι μεταξὺ τῶν δένδρων, ὁ Οὐίλδερ ἀνεζήτησε τότε τὸν γέροντα Ῥυβέρτον ὅπως τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἀπαρῆσκειάν του ἄλλ' αὐτὸς εἶχε σπύσει εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὴν γλυκεῖν ἔλπίδα ὅτι ἐκεῖ ἤθελε λάβει τὴν ἀλοιβὴν τῆς κολακείας αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΡΕΙΘΙΑ

ἢ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ.

ΚΕΦ. Α΄.

Ἡ περιήγησις.

Τὸ ἐνδέκατον τῆς βασιλείας τοῦ Ἀβδούλ-Χαμίτ, υἱοῦ τοῦ Ἀχμέτ, αὐτοκράτορος τῶν τούρκων, ἦτοι, ὅτε οἱ Ῥώσοι, νικηταί, ἐκυρίευσαν τὴν Ταυρίδα καὶ ἀνύψωσαν τὴν σημαίαν των ἐπὶ τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀγοῦσης παραλίας, περιηγούμενη ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ διατρέχων τὰς χώρας αἰτίνες πάλαι ποτὲ ὑπῆρξαν τὰ βασίλεια τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας.

Περιφέρων πᾶσαν τὴν προσοχὴν μου, ἐπὶ τὰ περὶ τὴν ἐν τῇ κοινωνικῇ καταστάσει εὐπραγίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰσερχόμενος εἰς τὰς πόλεις καὶ ἐμπούδαζον τὰ ἦθη τῶν κατοίκων, εἰσεχώρου ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ ἐπισκόπου τὴν τῶν κυβερνώτων διαγωγὴν, ἐνδιέτριβον εἰς τὰς ἐξο-

χὰς καὶ ἡρεῦνων τὴν τῶν γεωπονούντων καταστάσιν, καὶ πανταχοῦ ὄρωντος διαρπαγὴν καὶ ἐρήμωσιν, τυραννίαν καὶ δυστυχίαν, κατεθλίβετο ἡ καρδία μου ὑπὸ ἀνίας καὶ ἀγανακτήσεως. Ἐκάστην ἡμέραν εὕρισκον ἐν τῇ πορείᾳ μου ἀγροὺς ἐγκαταλελειμένους, χωρῖα ἡρημωμένα, πόλεις κατεσκαμμένας, συχνάκις ἀπῆντων ἀρχαῖα μνημεῖα, ἐρείπια ναῶν, ἀνακτόρων, τειχῶν, στήλας, ὕδραγωγεία, τάφους, καὶ τὸ θέαμα τοῦτο στρέψαν τὸ πνευμά μου εἰς τὴν τοῦ παρελθόντος σπουδὴν, διήγειρεν ἐν ἐμοὶ στοχασμοὺς ἐμβριθεῖς καὶ μεγάλους.

Ἀφικόμενος ἐν τῇ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ὀρόντου πόλει τῆς Ἐμης, προσήγγισα τὴν ἐν ταῖς ἐρήμοις κειμένην Παλμύραν καὶ ἀπεφάσινα νὰ γνωρίσω τὰ τοσοῦτον ἐγκωμιαζόμενα αὐτῆς μνημεῖα μετὰ τριήμερον δὲ ἐν αὐχμηρᾷ ἐρήμῳ ὁδοιπορίαν, διελθὼν κοιλάδα ἐμπλεῶν ἄντρων καὶ τύμβων, αἴφνης ἐκβάς ἐκ ταύτης διώπτουσα ἀνοικομένην ἐν τῇ πεδιάδι τὴν ἐκπληκτικωτέραν τῆς εὐθραῆς σκηνὴν ἄπειροι στήλαι μεγαλοπρεπεῖς, ὄρθαι ἐτι, τοιαῦται ὅποια αἱ εἰσοδοὶ τῶν περιφράκτων ἡμῶν ἐπαύλεων, ἐξετείνοντο ἀχανεῖς κατὰ στίχους συμμετρικοῦς μετὰ τῶν στηλῶν τούτων ἔκειντο ὑπερμεγέθη οἰκοδομήματα, τὰ μὲν σῶα, τὰ δὲ ἡμίπτωτα, καὶ πανταχοῦ ἡ γῆ ἐκαλύπτετο ὑπὸ παραπληθίων λειψάνων κορωνίδων, κιονοκράνων, μεσοστυλίων, θριγκῶν, παραστάδων, πάντων ἐκ μαρμαροῦ λευκοῦ, καὶ τέχνης ἐξαισίου.

Μετὰ μίας ὥρας πορείαν, παρὰ τὰ ἐρείπια ταῦτα εἰσῆλθον ἐν τῷ περιδῶλῳ εὐρυχώρου τιῆς οἰκοδομήματος, ὅπερ πάλαι ποτὲ ἦτο ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν ἥλιον, καὶ φιλοξενηθεὶς παρὰ τῶν δυστυχῶν ἀράδων χωρικῶν, ὧν αἱ καλύβαι ἴδρυνται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προαυλίου τοῦ ναοῦ, ἀπεφάσινα νὰ διαμείνω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὅπως θεωρήσω λεπτομερέστερον τὴν καλλονὴν τῶν τοσοῦτων καλλιτεχνημάτων.

Καθημέραν ἐπισκεπτόμην ἐν τι τῶν μνημείων τούτων, καὶ ἐσπέραν τινα, ὅτε τὸ πνευμά μου ἦτο παραδεδομένον εἰς σκέψεις, προελθὼν μέχρι τῆς κοιλάδος τῶν τύμβων (vallées des sepulcres) ἀνέβην ἐπὶ τῶν περιοριζόντων αὐτὴν ὕψωμάτων, ὁπόθεν ὁ ὀφθαλμὸς περιλαμβάνει συνάμα τὸ σύνολον τῶν ἐρειπίων καὶ τὸ ἄπειρον τῆς ἐρήμου. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ, ταινία ἐρυθρῶδης διετύπου τὰ ἔχνη του ἐπὶ τοῦ ὑπερορίου ὀρίζοντος τῆς Συρίας, ἡ πασιφανὴς σελήνη ἀπ' ἀνατολῶν, ὑπένερθεν βάσεως κυανολεύκου, ὑψοῦτο ἐπὶ τῶν ὀμαλῶν ὄχθων τοῦ Εὐφράτου, ὁ οὐρανὸς ἦν αἴθριος καὶ ὁ ἀῆρ γαλήνιος, τὸ ἀμυδρὸν σέλας τοῦ φωτὸς ἐμετρίαζε τὴν τῆς νυκτὸς φρικτὴν ἢ νεαρά αὐτῆς δρόσος κατεπράυνε τὴν θερμότητά τῆς ἐκκαιούσης γῆς, οἱ βοσκοὶ εἶχον ἀποσύρει τὰς καμήλους των, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς οὐδεμίαν ἐβλεπε κίνησιν ἐπὶ τῆς μονοτόνου καὶ λευκοφάνου πεδιάδος. Εὐρεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ